

O te zvezde!

Cudno, kajne, zakaj bi se kdo jezil na te mile, drobne lučke, ki se tako nedolžno svetlikajo in smehljajo v jasnih večerih. A Kračmanov Ivanček se je. Sicer jih je imel na tihem še vedno ravno tako rad kakor prej, samo hotel je pokazati, da je nanje hud, in se je kolikormogoče premagoval, da jih ne bi pogledal.

Da bo pa vsak vedel za vzrok te Ivančkove hudomušnosti, bom pa lepo od konca povedal to historijo.

Kdo bi mogel reči, da je Ivanček napačen fant? Čisto dober in priden dečko je to. Samo eno napako ali slabost, sam ne vam, kako bi imenoval to njegovo razpoloženje, ima: Zvezde imajo namreč nanj preveliko moč. Takole zvečer, kadar so božji angelci prižgali zvezdice na nebu, se je vselej, čudno, veselo vznemiril in stopil tiho, kakor v velikem, sladkem pričakovanju, k oknu. Tam je prešteval vse tiste daljne nebesne lučke, ki so se že zabliščale skoz mrak, motril jih in presojeval, katera izmed njih je najlepša, in ob takih prilikah je čutil v srcu neizmerno sladkost in radost. Veselje ga je bilo gledati, ko je včasih v navdušenem zadovoljstvu po celo uro stal pri oknu in mu je žarelo lice in oči.

»Ali res angelci prižigajo zvezde?« je izpraševal z nedolžnim glasom mamico ali starejšo sestro. »To jih mora biti veliko, kajne, da vse prižgejo? Tisoč gotovo.«

»Še več,« je povedala sestra, »kdo bi jih preštel.«

»Ampak milijon jih pa ni?« je spet povzel Ivanček. »Joj, joj, toliko jaz ne naštejem...«

»Tisoč milijonov,« je menila sestra.

Ivanček jo je začudeno pogledal in odkimal z glavo.

»A, toliko jih pa ni, Tisoč milijonov, kdo to prešteje? Tisoč milijonov, to ni nič. Mama, kajne, da je tako?«

»Ne vem,« so dejali mamica, »saj jih gotovo nobeden ne prešteje.«

»Nobeden? Jaz bi jih pa !« se je ojunčil Ivanček. »Takole zjutraj bi navsezgodaj začel...«

»Kajne v postelji, ko bi se ti še sanjalo?« se je hihitala sestra.

»Nak!« je dejal moško Ivanček. »Zelo, zelo zgodaj bi vstal in bi začel takoj zvezde šteti. Cel dan bi samo štel in pazil, da se ne zmotim, tudi jedel bi ne ničesar...«

»Ha, ha, Ivanček,« sta se začeli zdaj obe smejati, mati in sestra, »ti boš o belem dnevu zvezde gledal!«

»Tisto seveda,« se je žalostno razočaran zalotil Ivanček pri neizpeljivem načrtu, »podnevi, res, to bi ne bilo mogoče. Ampak zvečer, tudi takrat bi lahko vse preštel, do jutra bi jih lahko, če bi vso noč delal.«

»Ivanček, in tega nič ne pomisliš, da do milijona še šteti ne znaš?«

»Bi se že naučil,« je menil odločno fant, »do tisoč že itak znam. Takoj v mraku, ko bi se prva zvezda zasvetila, bi začel.«

»Ho, ho, Ivanček, oj ti neumni Ivanček,« se je smejala vedno bolj sestra, »misliš, da se bodo na tvoje povelje vse zvezde naenkrat prižgale?«

»Ti me samo dražiš,« se je razžalostil Ivanček in je umolknil.

»A nič ne maraj!« ga je pobožala sestra. »Saj si priden in te imam rada. Ampak zvezd nikar ne šteje!«

A Ivančku zvezde niso dale miru in je poslej velikokrat premišljal, kako bi lahko vse zvezde preštel. —

Ko je spet neki drugi večer stal pri oknu in opazoval svoje ljubljenske, mu je pa nekaj drugega prišlo na misel.

»Toda spretni morajo biti ti nebeški angelci, ki našigajo zvezde,« je govoril z resnim glasom. »Spretni, da nikdar ne zadenejo ob te lepe, dragocene lučke in jih ne preobrnejo z neba na zemljo. Mama, jaz bi jih rad od blizu videl te zvezde; najbrž so zlate posodice, kajne?«

»Ne vem, kdo bo to vedel,« je rekla mati.

»Zlate so najbrž,« je presodil Ivan, »zato se tako lepo svetijo.«

Za hip je pomolčal, potem se je domislil novega vprašanja.

»Kaj, mamica, ali je Bogec hud, če pozabijo angelci prižgati kako zvezdico?«

»Teга angelci nikdar ne pozabijo,« se je dobrohotno nasmehljala mati, »Bog ima vedno rad angelce.«

Ivanček je spet za nekaj časa pomolčal, potem je pa sklenil:

»Jaz imam pa Bogca rad, ker je ustvaril tako lepe zvezdice.« —

Skoro vsak večer je obsipal Ivanček mater ali sestro z najraznovrstnejšimi vprašanji, tako da mu je bilo težko sproti odgovarjati. Včasih je postal že preveč siten in radoveden in morali so ga ostro opomniti, naj gre raje k učenju, kakor da moti druge z nepotrebniimi stvarmi pri delu. Ivanček je ubogal in je takoj vzel knjigo ali pisanje v roko. A težko je zbral početkom svoje misli k svoji nalogi, ker so mu kar nehote uhajale drugam, tja vun pod mило nebo. —

Sicer pa je bil Kračmanov Ivan prav priden in skrben deček, rad se je učil in je tudi v šoli imel zadovoljive uspehe. Toda njegovo preveliko navdušenje za zvezde mu je povzročilo enkrat jako grenke posledice v šoli. To se je pa takole zgodilo:

Žalostno, deževno popoldne je bilo. V šoli so imeli tisto uro ravno računanje. Zadnja ura pouka je bila, pomalem se je že začelo mračiti, in Ivanček je bil čimdaljemanj razpoložen za računanje. Zagleddal se je skoz okno v goste, deževne meglice in nenkrat so mu iz sivih mrakov tako vabljivo in ljubeznjivo zasvetile nebeške zvezdice... Čustvo tihe sreče mu je prešlo iz srca na smehljajoče lice... Popolnoma je pozabil v tistih trenutkih na vse številke. Ali glej ga spačka! ravno takrat ga pokliče učitelj.

»Kračman, računaj ti naprej!«

Ivan se je silno zmedel in zardel ter ni izpregovoril besede.

»No, kaj pa delaš!« se je začudil učitelj. »Zakaj ne paziš?«

Ivan je še bolj zardel. Nikdar še ni bil kregan, še manj, da bi v šoli ne pazil in ne znal naprej. Podprl je z levico vročo glavo in se osramočen izkušal zamisliti v računanje. A ni šlo pa ni šlo! Misli so se mu kar naenkrat spet ukradle k zvezdam. Mesto da bi napisal številko, je kakor v polzavesti narisal v zvezek majhno peteroroglato zvezdico. A glej nesrečo! Ravno takrat ga učitelj drugič pokliče! Ivan se vročičen zgane, kakor da ga je kdo zbodel, vstane — in spet ne ve odgovora. Učitelj se razjezi, pride bliže in vidi, da je risal Ivan zvezdo.

»Čakaj, paglavec nepazljivil!« je dejal s stroгим, jeznim glasom. »Tako ti računaš. Po pouku ostaneš v šoli, da boš zaprt!«

Tresoč se na vsem telesu, je poslušal Ivan kruto sodbo. Početkom se še zjokati ni mogel. Šele, ko so njegovi součenci zapustili razred in je ostal v mračni sobi sam, čisto sam, so se mu udrle grenke in bridke solze z utripajočega lica . . .

Ves pobit in žalosten, s strahom v srcu, kaj bodo rekli doma, se je vračal iz šole. Skoz tenko meglo so se zasvetile prve večerne zvezde in utripale kakor mežikajoče, poredne oči. Ivanček jih ni hotel pogledati.

»Oh, te zvezde!« se je razhudil. »Ne maram jih več videti,« je sklenil.

A ko se mu je ena izmed zvezdic prav od strani tako lepo in nedolžno zasmejala, se je Ivanček domislil, da pravzaprav po krivem dolži te ljubeznive lučce.

»Rad vas imam, zvezdice,« je presodil, »toda v šoli se mora učiti in računati, ne pa gledati skoz okno.«

Tistikrat je obnovil mladi astronom vse svoje dobre sklepe, da bo v šoli pazil in da noče biti nikdar več zaprt.

In Kračmanov Ivanček do zdaj še nikdar ni prelomil tega svojega sklepa.

Jože Plot.